

for at bevæge Hjertets Følelser, dengang Taleren var om at beskytte og frede om Jordbrugerens Afgrøde og det Middel, hvorved han skulde ernære sit eget og Sines Liv, som nu, da Taleren er om Hunde og Katte (Ratter), saa skal jeg desuagtet tillade mig at stemme for dette Forslag, da jeg ogsaa har nogen Sympathi for disse Dyr.

Thalbitzer: Jeg maa dog tillade mig at yttre med Hensyn til, hvad den sidste ærede Taler anførte, hvad jeg ogsaa tidligere har sagt, at Hunde ere en meget vigtig Beskyttelse og fortrinlige til at jage Vildtet væk fra Gns Jord. Det er bedre at have en løs Hund paa Marken, end at faae, om det saa var, 10 Rbd. i Erstatning for et Stykke Vildt. Man jager det bedre væk med en lille Hund, og det kommer da maaskee ikke igjen i mange Dage.

Orholm: Da jeg troer, at det virkelig ikke er Brug hos billigtænkende Jagteiere at lade Hunde nedskyde, som ikke give særdeles Anledning hertil, saa kunde jeg ikke have Noget imod en Lovbestemmelse som den her foreslaaede. Imidlertid troer jeg dog, at der i Affattelsen af denne Lovbestemmelse ligger en Ubivelse af dens Virkning, som jeg ikke antager kan være tilstigtet, men som jeg i ethvert Tilfælde frygter ikke vil blive hensigtsmæssig. Efter dette Forslag forekommer det mig nemlig, at Katte og Hunde paa en vis Maade blive et Slags privilegerede Dyr, et Slags Zbisser her i Landet. (Munterhed.) Thi naar man ikke maa skyde dem paa noget Sted, ikke engang paa sit eget Gnemærke, saa veed jeg ikke, hvad Udvei man skulde tilsidst tage, for at blive af med dem. Naar denne Lovbestemmelse havde indskrænket sig til at frede om Hunde og Katte paa Bedkommendes egen Lov, saa vilde der i en saadan Bestemmelse have været Meget, der tiltalte mig; men, som sagt, naar indhegnede Dyrehaver ere de eneste Steder, hvor disse Dyr maae skydes, men hvor de i

Almindelighed ikke ville findes, saa var det virkelig et Slags Privilegium, der var givet dem, udenfor hvad Billighed og Nødvendighed udfræver.

Krabbe: Jeg maa tillade mig, til de Vittringer, som den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, fremførte, at bemærke, at det kun er Bestemmelsen om, at Jagen maa nedskyde Jagthunde, der efter Forslaget er hævet. Derimod skal den Mulct, som Forordningen af 1840 § 30 bestemmer, naar en Jagthund indfinder sig paa Jagteierens Grund, vedblive; det er kun Retten til at nedskyde Hunden, der er hævet. Naar altsaa Mulcten vedbliver, vil der jo være Opfordring nok til at undgaae, at løse Hunde komme jagende ind paa Jagteierens Jagtgebeet.

Orholm: Jeg skal dertil blot bemærke, at, skøndt en saadan Bestemmelse kan staae i den omhandlede Lov, troer jeg ikke, at den vil afgive den Betryggelse, som jeg synes, at man med Grund kan fordrø, naar den Lovbestemmelse, som her er foreslaaet, indtræder.

Krabbe: Ja, det er dog en Mulct af 10 Rbd., saavidt jeg veed.

Dahl: Ja, det er ganske rigtigt efter den af den ærede Landstingsmand omtalte Paragraph en Mulct af 10 Rbd.; men det forekommer mig, at det kunde være tvivlsomt, om denne Mulct skulde være gjældende til anden Tid, end naar der virkelig blev udøvet Jagt med disse Hunde.

Rettelser.

- Nr. 41, Sp. 632, L. 5, i. n., „ei“ læs: „nu“.
 — — — — — „12—11“ „udstede“ l. „udtale“.
 — 47, — 717, L. 15, f. o., „forrige“ l. „forøged“.
 — — — — — „32, f. o.“ „saaledes til fuldt at udbetale“ l. „samt fuldt udbetalt“.